

har udført i prøvetiden. Beskrivelsen skal være tilstrækkeligt nøjagtig til, at ansættelsesmyndigheden kan begrunde og træffe sin afgørelse.

3. Det tilkommer den kompetente administrative myndighed at udøve sit skøn med hensyn til den prøveansatte tjenstemands egnethed til varetagelse af de arbejdsopgaver, som overdrages ham, men Domstolen kan prøve,

hvorvidt udøvelsen af skønnet har været behæftet med en åbenbar mangel.

4. Bestemmelserne i vedtægtens artikel 24 har til formål at beskytte tjenstemændene mod tredjemands handlinger og ikke mod akter udstedt af institutionen selv, som er undergivet kontrol i henhold til andre bestemmelser i vedtægten.

I sag 98/81

K. J. MUNK, forhenværende tjenestemand på prøve ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, boende 9, rue de Maelbeek, 1040 Bruxelles, ved advokat G. Vandersanden, 38, avenue de Blauwaerts, 1050 Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat N. Edon, 2, rue Goethe,

sagsøger,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER ved J. Pipkorn, den juridiske tjeneste, som befuldmægtiget, bistået af advokat R. Andersen, 214, avenue Montjoie, 1180 Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos O. Montalto, den juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens afgørelse af 1. juli 1980 om at afskedige sagsøgeren ved prøvetidens udløb, med de følger, en sådan annullation vil indebære, navnlig med hensyn til genoprettelsen af karrieren,

har

DOMSTOLEN (anden afdeling)

sammensat af afdelingsformanden O. Due, dommerne A. Chloros og F. Grévisse,

generaladvokat: G. Reischl
justitssekretær: P. Heim

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder, parternes påstande, anbringender og argumenter under skriftvekslingen kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og skriftveksling

Ved afgørelse af 18. marts 1980 blev sagsøgeren ansat ved Kommissionen med virkning fra 1. oktober 1979; han blev indplaceret i lønklasse A 7. Han blev tilknyttet generaldirektorat XIV/B/2 (fiskeri — markeder og strukturer — afdelingen »strukturpolitik«).

Ved en note af 20. maj 1980 fra chefen for den afdeling, hvor han var ansat, fik han meddelelse om, at hans chef ikke agtede at foreslå ham fastansat ved prøvetidens udløb.

Sagsøgeren besvarede noten den 9. juni 1980.

Den 19. juni 1980 fremlagde chefen for afdelingen en udtalelse ved prøvetidens

udløb, der var negativ med hensyn til sagsøgerens fortsatte ansættelse ved Kommissionen.

Udtalelsen blev tilstillet sagsøgeren den 22. juni 1980. Den 27. juni returnerede han den med sine bemærkninger.

Kommissionen traf den 1. juli 1980 afgørelse om at afskedige sagsøgeren med virkning fra samme dato.

Den 26. september 1980 indgav sagsøgeren i medfør af tjenestemandsvedtægtens artikel 90, stk. 2, en klage over afgørelsen.

Kommissionens udtrykkelige afvisning af sagsøgerens klage fremkom først den 21. maj 1981.

Da sagsøgerens klage ikke var taget til følge inden for den fastsatte firemåneders-frist, indbragte Munk tvisten om den stiltiende afvisning af hans klage for Domstolen.

Stævningen blev registreret på Domstolens justitskontor den 24. april 1981.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen (anden afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse. Domstolen har dog anmodet Kommissionen om at fremlægge oplysninger om de arbejdsopgaver, som sagsøgeren har udført i sin prøvetid, en vurdering af hans arbejde ud fra et videnskabeligt synspunkt i relation til tjenestens krav, samt om de arbejdsopgaver, som sagsøgeren nu udfører som national ekspert i GD VI ved Kommissionen og en vurdering af kvaliteten af hans arbejde. Oplysningerne er blevet fremlagt inden for den fastsatte frist.

II — Parternes påstande

1. Sagsøgeren har nedlagt følgende påstand:

- sagen antages til realitetsbehandling;
- Kommissionens afgørelse af 1. juli 1980 om at afskedige sagsøgeren ved prøvetidens udløb annulleres;
- det statueres som følge heraf, at sagsøgeren har krav på genoprettelse af sin karriere;
- sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

2. Sagsøgte har nedlagt følgende påstand:

- frifindelse;
- sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

III — Parternes anbringender og argumenter

1. Sagsøgeren har gjort gældende, at afgørelsen af 1. juli 1980 om at afskedige ham er truffet under tilsidesættelse af vedtægtens artikel 34, stk. 2, at dens

begrundelse er forkert, samt at der foreligger magtfordrejning.

Med hensyn til det første anbringende om tilsidesættelse af vedtægtens artikel 34, stk. 2, har sagsøgeren fremført følgende argumenter:

I medfør af bestemmelsen skal der »senest én måned før prøvetidens udløb« gives en udtalelse om den på prøve ansatte tjenestemandes egnethed.

Skønt sagsøgerens prøvetid udløb den 30. juni 1980, blev udtalelsen først udarbejdet den 19. juni, og sagsøgeren modtog den først den 22. juni. Han returnerede den til sit direktorat fredag den 27. juni med sine bemærkninger. Ifølge sagsøgeren har ansættelsesmyndigheden følgelig kun haft én dag, mandag den 30. juni, til at bedømme sagsøgerens argumenter, der mundede ud i en anmodning om, at hans sag blev taget op til fornyet overvejelse.

Ifølge sagsøgeren må det derfor lægges til grund, at den præceptive, fastsatte og garanterede frist i vedtægtens artikel 34, stk. 2, ikke er overholdt i forbindelse med udarbejdelsen af udtalelsen ved prøvetidens udløb, og at sagsøgerens bemærkninger, der først kunne fremsættes meget sent, ikke i tilstrækkelig grad er blevet taget i betragtning af sagsøgte til at den kunne træffe afgørelse med fuldt kendskab til sagens omstændigheder.

Efter sagsøgerens opfattelse følger det heraf, at selv om gyldigheden af udtalelsen ved prøvetidens udløb ikke kan anfægtes med den begrundelse, at den fastsatte frist for udarbejdelsen ikke er overholdt, må den efterfølgende afgørelse om afskedigelse være ulovlig, idet den omhandlede frist ikke er overholdt, og sagsøgeren ikke på rimelig måde har været i stand til at fremkomme med sine bemærkninger til udtalelsen.

Med hensyn til anbringendet vedrørende den mangelfulde begrundelse for afgørelsen om afskedigelse har sagsøgeren bemærket, at den udtalelse, som har

ligget til grund for afgørelsen, kun omtaler en del af de faktiske forhold og netop den del, der i relation til sagsøgeren kan vurderes negativt.

I udtalelsen rejses der følgende kritik af sagsøgeren: manglende forståelse af hans arbejdsopgaver; utilstrækkelige evner til at tilpasse sig arbejdsopgavernes art; utilfredsstillende dømmekraft; manglende evne til at tilrettelægge arbejdet ud fra tjenestens behov; utilstrækkelig ansvarsbevidsthed og utilfredsstillende gennemførelse af de arbejdsopgaver; han blev pålagt; arbejder for teoretisk uden hensyn til virkeligheden; langsomhed i udførelsen; manglende overholdelse af tjenestevejen, vægring ved at følge de anvisninger, der blev givet ham herom, og ubøjelighed i sit forhold til andre.

Sagsøgeren har bestridt, at disse klagepunkter er begrundede, idet han har gjort gældende, at de ikke stemmer med de faktiske forhold, hverken med hensyn til kvaliteten eller kvantiteten af det arbejde, han har udført i prøvetiden, eller med hensyn til hans tjenstlige adfærd.

I al almindelighed og for så vidt han med disse klagepunkter reelt foreholdes en manglende respekt for over- og underordningsforholdet og manglende evne til at udføre et arbejde, der svarer til de tjenstlige anvisninger, har sagsøgeren fremført følgende argumenter:

Uden at det var udtryk for manglende respekt for sin overordnede og med al nødvendig diskretion forsøgte sagsøgeren på bedst mulig måde at skaffe sig oplysninger hos sine kolleger for at kunne gennemføre de arbejdsopgaver, der blev overdraget ham, i et forsøg på at råde bod på, at han ikke modtog nøjagtige anvisninger fra chefen for afdelingen, hvis økonomiske og tekniske kundskaber ifølge sagsøgeren ikke var tilstrækkelige til at kunne vejlede ham i hans arbejde. Ifølge sagsøgeren blev

denne tingenes tilstand desuden forværet ved, at chefen for afdelingen hverken talte dansk eller engelsk, der var sagsøgerens arbejdsprog. Dette betød, at han som ansat på prøve — ikke alene stod over for betydelige vanskeligheder ved gennemførelsen af arbejdet, men også, at chefen for afdelingen fik det uberettigede indtryk, at der her var tale om en ansat på prøve uden vilje til samarbejde og disciplin.

Sagsøgeren har i øvrigt bestridt de forbehold, der i udtalelsen er taget vedrørende kvaliteten og kvantiteten af hans arbejde. Han har gjort gældende, at på det tidspunkt, arbejdsopgaverne blev afleveret, blev de accepteret uden nogen form for kritik, og at de i visse tilfælde blev særdeles vel modtaget. Sagsøgeren har henvist til de beregninger, han har foretaget vedrørende overkapacitet i EF-flåden, forslaget til udvikling af Nordsøcentret, de økonomiske konsekvenser af støtte til sardin- og ansjossektoren, hvilke arbejdsopgaver, som han har udført sideløbende med andre arbejdsopgaver, som f.eks. vedrørende indførelsen af »Sperlingkassen« eller vedrørende »Jylland«.

Han har understreget, at disse arbejdsopgaver bestemt lå på et tilfredsstillende niveau, men at han måtte udføre dem på trods af, at der af sproglige grunde var forståelsesproblemer med chefen for afdelingen, at der manglede anvisninger og endog hjælp af teknisk karakter (ingen engelsk-sprogede maskinskrivere), ligesom der ikke i hans tjenestegren var personer, med hvem han kunne drøfte oplysninger af økonomisk og teknisk art i forbindelse med gennemførelsen af visse arbejdsopgaver.

Med hensyn til anbringendet om magtfordrejning har sagsøgeren gjort gældende, at det hænger sammen med følgende betragtninger: når den meget negative udtalelse ved prøvetidens udløb direkte har ført til afskedigelse af sagsø-

geren, skyldes dette den uvilje, som chefen for afdelingen nærede mod ham som følge af manglende indbyrdes forståelse og samarbejde på grund af sprogproblemer, og fordi chefen for afdelingen ikke gav anvisninger med hensyn til gennemførelsen af de undersøgelser, sagsøgeren udførte i prøvetiden.

Det fremgår endvidere af bedømmelsen, at sagsøgerens overordnede før påske 1980 havde anbefalet ham at finde en anden stilling for resten af prøvetiden i et andet generaldirektorat med henblik på eventuel fastansættelse.

Sagsøgeren har hævdet, at han faktisk rettede en række henvendelser til afdelingen »interne ressourcer« under Generaldirektorat XIV, som syntes rede til at overtage sagsøgeren, samt til andre generaldirektorater. Sagsøgeren har anført, at en eventuel forflyttelse inden for generaldirektoratet, som ville indebære, at chefen for afdelingen ville miste sagsøgerens stilling inden for afdelingen, blev blokeret af samme grund. Han har i den forbindelse anført, at således som det viste sig ved udgangen af juni måned, accepterede chefen for afdelingen under en telefonsamtale med sagsøgeren, at sagsøgeren blev overflyttet til Generaldirektorat VI — med en senere ændring af udtalelsen ved prøvetidens udløb — på betingelse af, at der til gengæld blev ansat en kvalificeret tjenestemand inden for afdelingen; dette blev ikke gennemført.

Ifølge sagsøgeren er indholdet af udtalelsen ved prøvetidens udløb for en stor del præget af, at chefen for afdelingen for enhver pris ville bibeholde den stilling, sagsøgeren beklædte, selv om dette ville betyde, at sagsøgeren blev afskediget ved prøvetidens udløb.

Under disse omstændigheder kan man ifølge sagsøgeren med rette antage, at

såfremt han var blevet overflyttet til en anden stilling i Generaldirektorat VI, eller såfremt der var indrømmet modydelse til Generaldirektorat XIV, ville sagsøgeren ikke være blevet afskediget.

Ifølge sagsøgeren må det videre tages i betragtning, at hans overordnede afviste at yde ham bistand i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 24, og at de traf afgørelsen om at afskedige ham uden at afvente resultatet af de henvendelser, som sagsøgeren var i gang med at foretage med henblik på overflytning, og det til trods for, at de var bekendt med disse henvendelser. Hans overordnede beslutning om at afskedige ham og den påståede magtfordrejning viser sig ifølge sagsøgeren endelig i kraft af Kommissionens selvmodsigende holdning.

Han har i den forbindelse bemærket, at *enten* havde han ikke de nødvendige kvalifikationer til at blive fastansat ved prøvetidens udløb inden for den afdeling, hvor han var placeret, og i så fald ville man vanskeligt kunne forstå hans placering ved en anden tjenestegren, *eller* han havde faktisk de nødvendige kvalifikationer til at blive fastansat, og i så fald burde disse føre til en positiv udtalelse ved prøvetidens udløb og sagsøgerens efterfølgende fastansættelse.

Ifølge sagsøgeren er der den samme form for uoverensstemmelse mellem den vurdering af hans prøvetid, som førte til hans afskedigelse, og det forhold, at han siden 1. december 1980 har været ansat som national ekspert i Generaldirektorat VI, idet der til denne stilling kræves evner og kvalifikationer svarende til, hvad der kræves af tjenestemænd ved Kommissionen, ligesom der kræves overholdelse af over- og underordningsforholdet, hvilket Kommissionen har foreholdt sagsøgeren, at han ikke gjorde, mens han var ansat på prøve.

2. Kommissionen har fremført følgende argumenter:

Med hensyn til det første anbringende vedrørende tilsidesættelse af vedtægten artikel 34, stk. 2, har Kommissionen bemærket, at det ikke er bestridt, at udtalelsen ved prøvetidens udløb ikke er blevet udarbejdet inden for den frist, der er fastsat i bestemmelsen.

Kommissionen har dog henvist til Domstolens praksis, hvorefter situationen er den, at selv om en forsinkelse med afgivelsen af udtalelsen udgør en forsømmelse, har denne forsømmelse imidlertid ikke en sådan karakter, at den kan give anledning til tvivl om udtalelsens gyldighed (dom af 12. 7. 1973, di Pillo mod Kommissionen, forenede sager 10 og 13/72, Sml., s. 770). Kommissionen har gjort gældende, at afgørelsen om afskedigelse ikke nødvendigvis skal træffes på et tidspunkt, der falder sammen med prøvetidens udløb, men blot foreligge inden for en rimelig frist, der begynder at løbe, når udtalelsen ved prøvetidens udløb er blevet udfærdiget og meddelt den pågældende. Kommissionen har understreget, at udtalelsens indhold ikke kunne komme bag på sagsøgeren, idet denne i prøvetiden, og navnlig i en note fra chefen for hans afdeling af 20. maj 1980, var blevet gjort opmærksom på de problemer, hans adfærd medførte, og at sagsøgeren var blevet rådet til eventuelt at finde en anden stilling med henblik på at fortsætte sin prøvetid.

Kommissionen har i øvrigt hævdet, at når udarbejdelsen af udtalelsen ved prøvetidens udløb blev udarbejdet med forsinkelse, skyldtes det, at sagsøgerens overordnede afventede resultatet af en eventuelt ændret placering, samt at sagsøgeren for sent afleverede en rapport, som han var blevet pålagt at udarbejde den 20. maj 1980.

Kommissionen har dertil fastholdt, at udtalelsen og dens bilag var tilstrækkeligt klare til, at ansættelsesmyndigheden

kunne træffe afgørelse ved prøvetidens udløb med fuldt kendskab til sagen, efter at sagsøgeren havde haft lejlighed til at fremkomme med sine bemærkninger, hvilket han faktisk gjorde den 27. juni 1980.

Med hensyn til anbringendet om mangelfuld begrundelse har Kommissionen bemærket, at udtalelsen ved prøvetidens udløb i det væsentlige indeholder de overordnede udsagn om, hvordan den på prøve ansatte tjenestemand udfører sit arbejde, og således er en afgørende omstændighed i forbindelse med ansættelsesmyndighedens afgørelse. Kommissionen har anført, at vurderingen af den pågældendes egnethed foretages efter et frit skøn, hvorved det tilkommer Domstolen at udøve kontrol med den måde og de til grund lagte forhold, der har ført til en sådan bedømmelse, jf. dommene af 19. juli 1955 (Kergall mod Den fælles Forsamling for EKSF, Sml. 1954-1964, s. 19) og af 12. december 1956 (Mirosevich mod Den Høje Myndighed for EKSF, Sml. 1954-1964, s. 37).

Kommissionen har desuden foreholdt sagsøgeren, at hans argumentation om den uvilje, som hans overordnede chef skulle have næret over for ham, ikke tager i betragtning, at udtalelsen, som er grundlaget for afgørelsen om at afskedige ham, og som er udarbejdet af chefen for afdelingen, ligeledes var underskrevet af direktøren for direktorat B, »markeder og strukturer«, som har udarbejdet udtalelsen i samråd med chefen for afdelingen og generaldirektøren for GD XIV, som således har tiltrådt dens indhold.

Uden at bestride sagsøgerens intellektuelle kvalifikationer har Kommissionen gjort gældende, at udtalelsen vedrørende sagsøgeren klart tager hensyn til hans adfærd i prøvetiden; og selv om forløbet af sagsøgerens prøvetid ikke helt igennem var negativt, var dette tilfældet for resultatet af den.

Sagsøgeren har således ifølge Kommissionen udvist manglende respekt for over-

og underordningsforholdet ved at »omgå« sin chef, ved at kritisere hans anvisninger og ved endog at forsøge at bringe ham i miskredit hos de overordnede.

Ifølge Kommissionen har sagsøgeren desuden i kraft af sin tilbøjelighed til at sætte sin egen opfattelse igennem ved udførelsen af de arbejdsopgaver, han fik overdraget, i kraft af, at han vedholdende ikke ville følge de anvisninger, han faktisk fik af sine overordnede, herunder hans direktør, som udtrykte sig på engelsk, og i kraft af hans tilbøjelighed til at gribe sagerne an rent teoretisk i den forstand, at han kom med lange udredninger uden umiddelbar forbindelse med de faktiske omstændigheder, handlet på en sådan måde, at det gik ud over det arbejde, han udførte, og at dette flere gange måtte påbegyndes forfra.

Kommissionen har dertil anført, at sagsøgeren har gjort sig skyldig i indiskretioner, idet han optog kontakter uden for sit generaldirektorat i forbindelse med de undersøgelser, han skulle udføre, som f.eks. vedrørende »Sperlingkassen«, en sag med betydelige politiske perspektiver.

Kommissionen har endelig fastholdt, at sagsøgeren bevidst har overdrevet de sproglige og tekniske vanskeligheder, der svarer til, hvad alle tjenestemænd på prøve kommer ud for, og i øvrigt afvist at følge anvisningerne, selv om de kunne have været ham til hjælp ved udførelsen af hans arbejdsopgaver.

For så vidt angår anbringendet om magtfordrejning har Kommissionen fastholdt, at sagsøgeren ikke har fremlagt det ringeste bevis til støtte for dette anbringende. Udtalelsen gengiver på objektiv måde de faktiske forhold vedrørende hans prøvetid, idet den endog understreger hans teoretiske kundskaber og omtaler — som det sig hør og bør — hans væsentligste arbejdsområder.

Med hensyn til spørgsmålet om overflytning af sagsøgeren har Kommissionen bemærket, at eftersom de overordnede ikke har kompetence i den henseende, kan de hverken tage et klart initiativ eller påtage sig ansvaret for et uheldigt udfald af de skridt, der måtte være foretaget i den forbindelse.

Kommissionen har bemærket, at sagsøgeren blev rådet til at søge overflytning inden prøvetidens udløb, på grund af de negative udsigter, der aftegnede sig med hensyn til hans fastansættelse inden for det direktorat, hvor han gennemførte sin prøvetid.

Sagsøgerens overordnede har hverken påtaget sig nogen forpligtelse eller afgivet noget løfte i den forbindelse. Når det ikke lykkedes for sagsøgeren at blive overflyttet, skyldtes det hans beslutning om ikke at følge de officielle kanaler og at de ledende tjenestemænd i de direktorater, som sagsøgeren kontaktede, havde kendskab til, hvorledes sagsøgerens prøvetid var forløbet i den afdeling, hvor han var placeret.

Kommissionen har tilføjet, at samtidig med, at sagsøgerens overordnede havde kendskab til de kontakter, som sagsøgeren havde skaffet sig med henblik på at blive overflyttet, kunne de ikke i det uendelige afvente resultatet heraf.

Udarbejdelsen af udtalelsen og den derpå trufne afgørelse er således ifølge Kommissionen ikke alene blevet gennemført, uden at reglen om bistandspligt over for tjenestemanden er blevet overtrådt, således som sagsøgeren har hævdet, men også i overensstemmelse med de nærmere regler vedrørende deres indhold og det tidspunkt, hvor de skal foretages.

Kommissionen har endelig understreget, at hverken henstillingen til sagsøgeren om at finde en anden stilling eller den omstændighed, at han er blevet ansat som national ekspert ved et andet generaldirektorat, er i strid med udtalelsens indhold og afgørelsen om at afskedige ham.

Henstillingen til sagsøgeren om at søge overflytning blev givet, for at sagsøgeren skulle få mulighed for eventuelt at dokumentere sine kvalifikationer inden for en anden tjenestegren ved at udføre arbejdsopgaver med et andet indhold, og på baggrund af de lidet overbevisende resultater, han havde lagt for dagen i løbet af prøvetiden i den afdeling, hvor han var placeret.

Med hensyn til hans nuværende status som national ekspert har Kommissionen bemærket, at de kvalifikationer og kundskaber, der kræves til en sådan stilling, er af en anden art end dem, der kræves for tjenestemænd.

Mens de nationale eksperter kun udfører veldefinerede og specifikke arbejdsopgaver, skal tjenestemænd ifølge Kommissionen kunne tilpasse sig mangeartede og forskelligartede arbejdsopgaver ud fra formål, hvis gennemførelse virkeligt forudsætter, at den personlige opfattelse holdes tilbage, og at man underkaster sig de vilkår, der gælder i et over- og underordningsforhold inden for den offentlige tjeneste.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse. Domstolen har dog anmodet Kommissionen om at fremlægge oplysninger vedrørende de funktioner, sagsøgeren har udøvet, og de arbejdsopgaver, han har udført under sin prøvetid samt en vurdering af, hvorledes sagsøgeren som national ekspert har gennemført sine nuværende arbejdsopgaver.

Oplysningerne, der er fremlagt inden for den fastsatte frist, omfatter følgende punkter:

I. *Beskrivelsen af Munk's arbejdsopgaver i GD XIV*

- i) En analyse af strukturproblemerne inden for fiskerisektoren (sperling,

forholdet mellem fangstkapacitet og fiskeressourcer).

- ii) En undersøgelse vedrørende investeringsforslagene og -planerne inden for fiskerisektoren (især bådbygning, industrianlæg).
- iii) Opfølgning af visse undersøgelser, navnlig af økonomisk art, foretaget eksternt.

II. *Arbejdsopgaver*

1. Analyse af strukturproblemerne

a) »Sperlingkassen«:

Formålet med dette arbejde var at fremme mulighederne for en strukturel løsning på problemerne i forbindelse med bevarelsesforanstaltningen »Sperlingkassen«. På grundlag af en konstatering af de danske tab som følge af det britiske forbud mod sperlingfiskeri skulle arbejdet munde ud i angivelser af, hvorledes fiskere og erhvervsdrivende bedst kunne omstille sig, i hvert fald delvis, til andre former for virksomhed.

Chefen for afdelingen forsøgte lige fra starten af afgrænse undersøgelsen til dens egentlige emne, som lå inden for afdelingens område, men uden held.

På trods af det ovenfor nævnte skulle arbejdet blot vise, at den britiske foranstaltning var til skade for dansk fiskeri: ud fra det synspunkt — og selv om arbejdet lagde visse, ikke angribelige, teorier til grund — kan det anses for værdifuldt rent teoretisk, hvorimod det i relation til den politik vedrørende bevarelse af fiskebestandene, som Kommissionen fører, har været fuldstændig nyteløst, for ikke at sige farligt. Arbejdet skulle nemlig

vide, hvor beskeden betydning den britiske forholdsregel ville have haft med hensyn til tilvæksten af fisk til menneskeligt forbrug. Direktøren for tjenestegrenen fandt, at undersøgelsen var uheldig, og at den ikke indeholdt konklusioner. Efter at være blevet underrettet anmodede generaldirektøren om, at arbejdet blev afbrudt, men Munk fortsatte på egen hånd og afsluttede arbejdet (64 sider).

b) Forholdet mellem fangstkapaciteter og fiskeressourcer:

Munk udarbejdede et notat herom; det indeholdt en beskrivelse af de forskellige metoder til løsning af problemet med overskydende kapacitet i fiskeriflåden. I stedet for at gengive de forskellige metoder på et almindeligt sprog og at uddrage retningslinjer, der kunne være nyttige for det fortsatte arbejde inden for afdelingen, nøjedes Munk med at give en kort oversigt over metoderne med anvendelse af abstrakte, matematiske formler, og uden at drage praktisk nyttige slutninger. Arbejdet kan opfylde videnskabelige krav, men imødekommer ikke tjenestens krav.

2. Undersøgelse vedrørende investeringsforslag og -planer

Munk blev i første række ansat med henblik på at skulle undersøge og komme med en indstilling vedrørende de investeringsforslag og -planer, der blev inbragt til bedømmelse i GD XIV (navnlig på dansk). Dette arbejde blev udført på tilfredsstillende måde; men lige fra begyndelsen af sin prøvetid udtalte Munk over for sine overordnede, at han ikke ønskede at udføre

arbejde af denne art, idet han betragtede det som »ukvalificeret«.

3. Opfølgning af visse undersøgelser, foretaget eksternt

I betragtning af hans uddannelse var Munk bl.a. blevet anmodet om at følge visse studier, som afdelingen »strukturpolitik« gennemførte ved hjælp af eksterne eksperter. Denne arbejdsopgave var gjort lettere i kraft af, at den generelle plan for undersøgelserne allerede var blevet udarbejdet, før Munk blev ansat; navnlig med hensyn til de danske og tyske områder burde Munk have kontrolleret, at undersøgelserne forløb planmæssigt, og fremsætte sin vurdering af resultaterne.

I stedet for at udjævne uenigheden med eksperterne skabte Munk yderligere vanskeligheder; chefen for afdelingen måtte derfor gribe ind med henblik på at afhjælpe visse opståede situationer.

4. De økonomiske konsekvenser af den ydede støtte til sardin- og ansjossektoren

Skønt han var blevet anmodet om at foretage en første vurdering af de pågældende støtteforanstaltningers størrelsesorden, afleverede Munk et arbejde, der stod helt i misforhold hertil, idet det omfattede ikke mindre end fire rapporter og et notat på omkring 40 sider samt 100 sider bilag.

Med hensyn til vurderingen af de funktioner, som sagsøgeren udfører på nuværende tidspunkt som national ekspert, har Kommissionen fremlagt en kopi af et dokument indeholdende den vurdering, som er afgivet af chefen for den afdeling,

hvor sagsøgeren er ansat. Chefen for afdelingen, hvis synspunkter er bekræftet af direktøren, har udtalt:

»Munk, der er national dansk ekspert, har haft til opgave — på grundlag af anvisninger fra en tjenestemand i lønklasse A 5 — at udarbejde et skema til ajourføring af angivelser fra informationssystemet for regnskaber i landbruget inden for Fællesskabet.

I kraft af sine kundskaber vedrørende økonometri og opstilling af modeller har Munk kunnet udarbejde en praktisk anvendelig model, som allerede er blevet anvendt i forbindelse med forberedelsen af Kommissionens bemærkninger til mandatet til Kommissionen af 30. maj 1980 og udarbejdelsen af forslag til fælles landbrugspriser. På nuværende tidspunkt er Munk i gang med tekniske forbedringer af den pågældende model

for at gøre den endnu mere funktionel og for at forbedre dens anvendelsesmuligheder.

Munk's bidrag til udvikling af informationshjælpemidler inden for GD VI har været særdeles nyttige.

IV — Mundtlig forhandling

I retsmødet den 17. december 1981 er der afgivet mundtlige indlæg af sagsøgeren ved advokat G. Vandersanden, Bruxelles, og Kommissionen for de europæiske Fællesskaber ved J. Pipkorn, den juridiske tjeneste, som befuldmægtiget, bistået af advokat R. Andersen, Bruxelles.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 11. februar 1982.

Præmisser

- 1 Ved stævning, indgivet til Domstolens justitskontor den 24. april 1981, har K. Munk, forhenværende tjenestemand på prøve ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, anlagt sag med påstand om, at Kommissionens afgørelse af 1. juli 1980 om at afskedige ham ved prøvetidens udløb annulleres, med de følger, en sådan annullation vil indebære, navnlig med hensyn til genoprettelsen af sagsøgerens karriere.
- 2 Sagsøgeren blev ansat ved Kommissionen den 1. oktober 1979 som tjenestemand på prøve i afdelingen »strukturpolitik« under GD XIV (fiskeri); han blev indplaceret i lønklasse A 7. Ved prøvetidens udløb blev han afskediget i henhold til afgørelse truffet af ansættelsesmyndigheden (herefter benævnt ASM) den 1. juli 1980, på grundlag af en negativ udtalelse ved prøvetidens udløb.

- 3 ASM begrundede afskedigelsen med, at sagsøgeren ikke havde tilpasset sig tjenestens krav, såvel med hensyn til hans evner til at varetage sine arbejdsopgaver som med hensyn til hans indsats og tjenstlige adfærd, for at nævne de vigtigste vurderingspunkter i udtalelsen ved prøvetidens udløb.
- 4 Sagsøgeren har til støtte for sit søgsmål gjort tre anbringender gældende; de vedrører påståede fejl ved den anfægtede afgørelse og består i tilsidesættelse af fristen for udarbejdelsen af udtalelsen ved prøvetidens udløb, mangelfuld begrundelse som følge af unøjagtige og for strenge vurderinger i udtalelsen samt magtfordrejning, idet udtalelsen er blevet udarbejdet udelukkende med det formål at få sagsøgeren afskediget og for at hindre ham i at finde en stilling i en anden tjenestegren under Kommissionen. Kommissionen har i den sammenhæng desuden overtrådt sin omsorgspligt over for sine tjenestemænd og tilsidesat princippet for god forvaltning.

Overholdelse af den i tjenestemandsvedtægtens artikel 34 fastsatte frist

- 5 I henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 34, stk. 2, »[skal der] senest én måned før prøvetidens udløb ... gives en udtalelse om den pågældendes egnethed til varetagelse af de med hans stilling forbundne opgaver samt om hans tjenstlige indsats og adfærd. Udtalelsen meddeles den pågældende, hvorpå denne skriftligt kan fremsætte sine bemærkninger«.
- 6 Sagsøgeren har i denne forbindelse gjort gældende, at den i ovennævnte bestemmelse fastsatte frist på en måned ikke er blevet overholdt, idet udtalelsen vedørende hans prøvetid blev udarbejdet den 19. juni 1980; han modtog den den 22. juni og afleverede den den 27. juni med sine bemærkninger; afgørelsen om afskedigelse blev truffet den 1. juli med virkning fra samme dato. På grund af disse korte frister har sagsøgeren ikke haft tilstrækkelig tid til at fremkomme med sine bemærkninger, og ASM har ikke haft den nødvendige tid til at vurdere udtalelsen og de i den forbindelse fremsatte bemærkninger, således at afgørelsen ved prøvetidens udløb kan træffes med fuldt kendskab til sagens omstændigheder. Da afgørelsen om afskedigelse er truffet på et sådant grundlag, må den ifølge sagsøgeren være ulovlig.

- 7 Kommissionen har til forsvar for denne overskridelse af fristerne forklaret, at den skyldes Kommissionens ønske om at tage hensyn til sagsøgerens interesser. Sagsøgerens overordnede ville nemlig give ham mulighed for at afslutte en rapport og for — hvilket han var blevet anbefalet — at finde en anden stilling ved Kommissionen inden prøvetidens udløb.
- 8 Som Domstolen har fastslået, er en forsinkelse med afgivelsen af udtalelsen en forsømmelse i forhold til vedtægtens udtrykkelige krav, men denne forsømmelse — hvor beklagelig den end er — har imidlertid ikke en sådan karakter, at den kan give anledning til tvivl om udtalelsens gyldighed. Formålet med vedtægtens artikel 34 er at sikre tjenestemandens ret til at fremkomme med sine eventuelle bemærkninger over for ASM og ligeledes at sikre, at myndigheden tager disse bemærkninger i betragtning.
- 9 Det fremgår af sagen, at tidsrummet mellem udarbejdelsen af udtalelsen og afgørelsen om afskedigelse i den foreliggende sag var tilstrækkeligt til, at sagsøgeren kunne fremsætte sine bemærkninger, efter at udtalelsen var meddelt ham, og også til at ASM var i stand til at foretage den nødvendige vurdering. Det bemærkes endvidere, at den note fra sagsøgerens overordnede, som i realiteten indeholdt en vurdering svarende til den, der fremkom i udtalelsen, var blevet meddelt sagsøgeren den 20. maj, og at sagsøgeren havde besvaret den skriftligt den 9. juni 1980.
- 10 Der kan herefter ikke gives sagsøgeren medhold i hans anbringende om, at tjenstemandsvedtægtens artikel 34 er tilsidesat, hvorfor dette anbringende må forkastes.

Mangelfuld begrundelse for afgørelsen om afskedigelse

- 11 Sagsøgeren har gjort gældende, at udtalelsen om prøvetidens forløb, som er det væsentligste grundlag for den anfægtede afgørelse, indeholder unøjagtige og for strenge vurderinger, og at den ikke er objektiv for så vidt den er baseret på de sider af hans arbejde, der omtvistes, uden at den omtaler et eneste positivt aspekt vedrørende prøvetidens forløb. Han har ligeledes gjort gældende, at han i sin prøvetid har arbejdet uden nøjagtige anvisninger fra sine overordnede, og at udtalelsen ikke omtaler alle hans arbejdsopgaver i den omhandlede periode.

- 12 Sagsøgte har afvist denne argumentation og forklaret, at sagsøgerens intellektuelle fortrin og videnskabelige kvalifikationer ikke er bestridt. Ifølge sagsøgte har sagsøgeren ikke de kvalifikationer, der kræves til en tjenestemandskarriere i en international administration, der beskæftiger sig med specifikke problemer. Sagsøgte har fremført, at sagsøgeren behandlede de sager, der blev overdraget ham, på en alt for teoretisk måde, der ikke er i overensstemmelse med kravene til tjenestens daglige funktion, og som faldt uden for de ham meddelte rammer for arbejdets udførelse.
- 13 Det er desuden foreholdt sagsøgeren, at han ikke har overholdt det hierarkiske system, idet han — uden tilladelse fra sin overordnede og uden om denne — har taget kontakt med andre tjenestegrene inden for Kommissionen.
- 14 Det skal slås fast, at sagsøgeren ikke har fremlagt nogen form for bevis til støtte for sine anbringender om, at han var nødsaget til at arbejde uden anvisninger, og om, at udtalelsen er unøjagtig, idet den ikke nævner alle hans arbejdsopgaver i den omhandlede periode. Det bemærkes, at selve udtalelsen ved prøvetidens udløb kun skal give en beskrivelse af de væsentligste arbejdsopgaver, tjenestemanden har udført i prøvetiden. Denne beskrivelse skal være tilstrækkeligt nøjagtig til, at ASM kan begrunde og træffe sin afgørelse.
- 15 Det kan heller ikke lægges til grund, at udtalelsen ikke er objektiv; en gennemlæsning af udtalelsen viser klart, at sagsøgerens kvalifikationer i visse henseender er blevet vurderet som gode og endog udmærkede.
- 16 For så vidt angår det af sagsøgeren fremførte vedrørende indholdet af de vurderinger, der er afgivet om ham i udtalelsen, skal det bemærkes, at det tilkommer den kompetente administrative myndighed at udøve sit skøn med hensyn til tjenestemandens egnethed til varetagelse af de arbejdsopgaver, som overdrages ham, men at Domstolen kan prøve, hvorvidt udøvelsen af skønnet har været behæftet med en åbenbar mangel. Det fremgår ikke af sagen, at ASM i det foreliggende tilfælde har begået en åbenbar fejl i forbindelse med sin vurdering af Munk's fortjenester.
- 17 Sagsøgerens andet anbringende må derfor ligeledes forkastes.

Anbringendet om magtfordrejning

- 18 Sagsøgeren har i den forbindelse gjort gældende, at han blev afskediget med henblik på at hindre et heldigt udfald af hans bestræbelser for at opnå en overflytning.
- 19 En sådan argumentation kan ikke godtages, idet den bygger på en dobbelt misforståelse. Det bemærkes først, at det var sagsøgerens overordnede, der selv rettidigt rådede ham til at undersøge muligheden for at finde en stilling inden for andre tjenestegrene ved Kommissionen, som i højere grad svarede til hans faglige kvalifikationer. Dernæst tilkommer det ikke Domstolen at tage stilling til, om en omflytning af stillinger inden for en administration er nødvendig eller hensigtsmæssig, hvilket en stillingtagen til sagsøgerens påstand ville medføre.
- 20 Sagsøgeren har også foreholdt Kommissionen, at den har tilsidesat den omsorgspligt over for sine tjenestemænd, der er fastsat i tjenestemandsvedtægtens artikel 24, idet den ikke har støttet sagsøgeren i hans bestræbelser for at opnå en anden stilling inden for institutionen.
- 21 Dette anbringende kan ikke tages til følge. Som Domstolen for nylig har fastslået i dommen af 17. december 1981 (Bellardi-Ricci, sag 178/80, endnu utrykt), har bestemmelserne i artikel 24 til formål at beskytte tjenestemændene mod tredjemands handlinger og ikke mod akter udstedt af institutionen selv, som er undergivet kontrol i henhold til andre bestemmelser i vedtægten.
- 22 Herefter vil sagsøgte være at frifinde.

Sagens omkostninger

- 23 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger.
- 24 Ifølge procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne i sager vedrørende ansatte ved Fællesskaberne imidlertid selv de af dem afholdte udgifter.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (anden afdeling)

1. Sagsøgte frifindes.
2. Hver part bærer sine omkostninger.

Due

Chloros

Grévisse

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 25. marts 1982.

Justitssekretær

efter bemyndigelse

V. Joris

Referendar

O. Due

Formand for anden afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. REISCHL
FREMSAT DEN 11. FEBRUAR 1982 ¹

Høje Domstol.

Sagsøgeren i den foreliggende sag blev den 1. oktober 1979 ansat ved Kommissionen som tjenestemand på prøve; han blev indplaceret i lønklasse A 7. Han blev tilknyttet Generaldirektorat XIV (fiskeri), direktorat B (markeder og strukturer), anden afdeling (strukturpolitik).

Allerede lang tid før udløbet af hans prøvetid den 30. juni 1980, jf. tjenestemandsvedtægtens artikel 34, rettede hans overordnede mundtlige bebrejdelser imod ham på grund af hans indsats og adfærd. Chefen for den afdeling, hvor han var ansat, havde også skriftligt fremsat kritik i en note af 20. maj 1980. I denne note nævnes det for det første, at

¹ — Oversat fra tysk.